

2026 május 16.,
szombat

Kedves gyerekek,

El sem hiszem, hogy már eltelt két hét az utolsó levelem óta. Amióta fiókáink vannak, szinte repül az idő. A reggeli koncertjeim sem olyanok mint régen. Tudjátok miért? Mert még éneklés közben is csak gilisztákon jár az eszem és azon, hogy honnan találok eleget a fiókáim számára. Említettem már, hogy ez a kedvenc táplálékuk és azt is elmeséltem, hogy hajnal hasadtától késő estig éhesek. Folyamatosan követelik az eleséget. Étvágyuk semmit sem változott és ez látszik is, hisz szépen megnőttek. Már alig fértek a fészkekben így 13 napos korukban egymás után kiugrottak belőle. Jól értették, kiugrottak és nem kirepültek. Tollazatuk még annyira fejletlen volt, a szárnyuk kicsi, a farkuk is akkor kezdett látszani, hogy egyszerűen képtelenek voltak ilyen állapotban repülni. Lecsúsztak a fészkek alatt növényborostyánon, pont úgy ahogy ti a csúszdán szoktatok és egy fenyőcske ágaira pottyantak. Még szerencse, hogy idejében kezdtem mesélni nekük, hogy mi is vár rájuk a fészken kívüli életük első napjaiban, milyen veszélyekkel kell szembenézniük és hogyan kell viselkedjenek, hogy életben maradjanak. Elmeséltem egy történetet is, aminek szemtanúja voltam és ami eléggé mulatságosnak tűnt akkor. Gondolom ti is kíváncsiak vagytok, így hát hallgassátok mi történt.

Egyik reggel nagyapóék kakasa a kerítés tetejéről szeretett volna bekapcsolódni a koncertünkbe de néhány kukorékolás után megunt az éneklést és a tyúkudvar helyett az ágyások közepébe repült. Amint ott kapirgált, giliszták, csigák, rovarok és magvak után keresgélt, egyszer csak meglepte a róka, majd megjelent nagyapóék kutyusa is. Ez nemhogy elkergette volna a rókát, hanem társává szegődött és ketten két irányból próbálták megfogni a megrémült kakast. Éktelen lárma keletkezett, tollak repültek mindenféle. Ebben a pillanatban kirohant a házból nagyapó is. Még pizsamában volt és házi papucsot viselt. Hangjára a róka sarkon fordult, szaladt utána a kutya is, aki a becsületét próbálta így megmenteni. A sort a pizsamás öregúr zárta. A rókának sikerült megmentenie az irháját, a kakas is megúsza egy roppant ijedtséggel és pár hiányzó tollal. Nem is kukorékol egész nap, kímélte a hangját a másnap hajnali ébresztőre. Ha láttátok volna mennyire lógatta a nyelvét a kutya amikor visszatért az udvarra és milyen sáros volt nagyapó. Még az egyik papucsát is elvesztette szaladás közben, de legalább megvolt a ma reggeli tornája. A vadászat utolsó résztvevői a verebek voltak. Nagy szorgalommal és sebességgel eltakarították a kakasból kitépett tollakat, elhordták a fészkekbe.

Nemsokára csend lett és én elkezdtem gondolkozni. Igaz, hogy eddig egyetlen alkalommal sem zavart meg a kutya táplálkozás közben, habár ott volt a közelben és nagyon jól látott, mégis rájöttem, hogy nem lehet megbízni benne. Amióta örökbe fogadta nagyapót, ahogy szokta mondani, egyetlen macska sem merészelte betenni csinos kis lábát a kertbe. A nap legnagyobb részét az árnyékban átalussza és amilyen dundi, kétlem, hogy szeretné felfalni a fiókákat. Ellenben fiatal még és játékos, úgyhogy nem hiszem megálná, hogy ne simogassa meg óriási tappancaival a csöppségeket vagy ne nyalja végig talpig érő hosszú nyelvével őket. Kicsivel nagyobb mint egy macska, de innen a fűből óriásinak tűnik. Nem szeretném, ha a fiókáimat játszótársának tekintené. Nagyon elővigyázatosak, szemfülesek kell legyünk, sőt láthatatlanok is.

Felhívtam a fiókák figyelmét arra is, hogy a kerítésen kívül elég sok a macska. Ezek számos madártársamat megették már. Megemlítettem azt is, hogy az emberekben sem bízhatnak meg. El is magyaráztam hogy miért. Nagyapóék és unokáik nagyon sok mindent tudnak a madarokról, többek között azt is, hogy a fészket elhagyó fekete rigó fiókák még röpképtelenek, és mindaddig a földön szökdécselnek, a fűben és a bokrok közt rejtőzködnek, amíg annyira kifejlődik a tollazatuk, hogy fel tudnak repülni a fára. Tudják azt is, hogy még körülbelül 20 napig vigyázunk a fiókáinkra, etetjük őket. Ők biztos nem bántanának, de vannak emberek, akik megpróbálják megmenteni a földön lévő fiókát. És hogyan teszik ezt? Ahelyett, hogy az egészséges fiókát biztonságba helyeznék a macskák és kutyák elől, feltennék egy ágra vagy betennék egy bokorba, hazaviszik. Ha engem kérdeztek tényleg megmentik ezeket a fiókákat, de csak az élettől. Nem tudják óránként több alkalommal etetni és nem is tudják biztosítani számára a megfelelő táplálékot. Én eddig még soha nem hallottam egyetlen esetről sem, amikor valaki gilisztákat gyűjtögetett volna a fűből vagy lepkehernyókat szedegetett a fák ágairól csak azért, hogy a hazavitt fiókának enni tudjon adni. És ezzel foglalkozott volna egész álló nap, reggeltől estig.

A legfontosabb lecke azonban a viselkedésről szólt. A szabályokat a fiókák be is tartották. Amint földet értek, gyorsan elbújtak: egyik a fenyő ágai alá, másik a magas fűbe, a harmadik pedig a farakás közé. Én sem énekeltem többé, nem akartam a ragadozók figyelmét felkelteni és szerettem volna fiókáim rejtekhelyét titokban tartani. Halkan értesítettem, mikor csőröm tele volt táplálékkal, ők meg ugyanilyen halkan válaszoltak. Így tudtam meg merre kell menjek, hol találom meg őket.

A következő reggel óriási kellemes meglepetésben volt részem. A fiókáknak sikerült felröppenniük a körtefa legalsó ágára, onnan pedig ágról ágra ugráltak felfelé, míg eltűntek a fa koronájában. Túlélési esélyük jelentős mértékben megnövekedett. Boldog voltam. Este, ez már a 6. volt, mióta fiókáim elhagyták a fészket, el is kezdtem ismét énekelni és azóta is naponta csodálhatják nagyapóék gyönyörű hangomat. Habár ők nem tudják, én észrevettem, hogy aggódtak értünk. Azt hitték valami nagy baj történt, azért vészett nyomunk. A tegnap nagyapó még a fiókákat is megpillantotta. Hallotta amint követelik az ételt. Én úgy két méterre lehettem a kicsiktől, válaszoltam is, de olyan halkán, hogy nagyapó tölcseért készített a füle köré, hogy jobban halljon. Ha láttátok volna milyen boldog volt, hogy csillogtak a szemei. Igazi természetkedvelő, madárbarát ember. El is mesélte Lilinek, hogy felbukkantak a rigók, megemlítette milyen szép kis farkuk van a fiókáknak és hogy tollazatuk inkább a tojóéra hasonlít, de sűrűn díszítik halvány pettyek. Nem felejtette azt sem megemlíteni, hogy mennyire örvend hogy életben vagyunk és hogy újra hallhat énekelni.

Természetesen a koncertjeim gyakoriak, de rövidek még, hisz két éhes fiókát kell tápláljak.

Így léptünk be életünk egy nyugodtabb szakaszába. A távolban hallható dörgések, az égen cikázó villámok, melyek néha létrát képeznek a feketén hömpölygő felhők és az egyre szürkébb táj között, a közelgő és mindenki által várt esőről hoznak híreket. A májusi eső minden cseppje aranyat ér, szokta mondani ez a kedves öregúr, aki nemcsak a kertjébe fogadott, minket, hanem a szívébe is zárt. Nem tudom, hogy eső után unokája örömeire felragyog-e majd a szivárvány, annyi biztos azonban, hogy bőségesebb lakomákban lesz részünk.

Üdvözettel,
Fekete rigó

Ajánlott tevékenységek:

1. III olvashatjátok mit javasolnak a Román Madártani Egyesület szakemberei azoknak, akik csupasz, pihés, tollas vagy akár sérült madárfiókát találnak. A cikket a címre rákeresve (Ai găsit un pui de pasăre, acum ce faci?) is megtaláljátok a világhálón.
2. Meséljétek el barátaitoknak, osztálytársaitoknak, óvó néninek és tanító néninek, mi történt a fekete rigó fiókáival valamint azt is mit ajánlanak a szakemberek azoknak, akik madárfiókára bukkannak. Minél többen tudnak ezekről az óvintézkedésekről, annál nagyobb biztonságban nevelhetik fiókáikat a madarak.
3. Figyeljétek meg az eső után megjelenő állatokat.
4. Hallgassátok koncertjeinket. Melyik előadót ismeritek fel a hangjáról. Tudnátok azonosítani azt a madarat akkor is ha meglátnátok?

